

sammenhæng med finanslovsændringsforslagene, og det vil jeg godt kvittere for og sige, at det er en generel tendens, man vil finde i SF's forslag: Når vi gør os umage med at fremsætte forslag, gør vi os også den umage at lave et sammenhængende regnestykke, der viser, hvor pengene skal komme fra.

Jeg vil spørge Det Radikale Venstre, om det var rigtigt citeret, at når vi det ikke i år, så når vi det næste år, og hvis vi ikke når det næste år, så måske næste år eller næste år igen. Er det virkelig den radikale melding til dette punkt, at vi formentlig når det engang, men ikke nødvendigvis i 1995 eller 1996, og ellers må vi jo kigge på det igen? Mit spørgsmål er egentlig både til Det Radikale Venstre og til Socialdemokratiet: Hvis man så ikke når det ved udgangen af 1995, vil man så stadig ikke benytte sig af de midler, man har til at nå det, man gerne vil? Vil man så fortsat sige, at så må vi jo kigge på det det efterfølgende forår, det næste forår eller det efterfølgende forår igen? Hvor stor tålmodighed har Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet med forholdet mellem det enkelte individs rettigheder og systemets krav? Det spørgsmål synes jeg kunne blive til en interessant studiekreds for regeringspartierne, og vi bidrager gerne med inspiration til den debat.

Som afslutning på mit indlæg vil jeg gerne takke for støtten fra Enhedslisten og sige, at vi så arbejder videre med forslaget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det har været en utrolig spændende debat, for det drejer sig jo om politik, om ideologi, om holdninger og om, hvad det er for et samfund, man skal have. Hr. Villy Søvnald spurgte i slutningen af sin tale: Når man nu har undervisningspligt, hvorfor så ikke også pasningspligt? Der er vel den væsentlige forskel, at det er de færreste forældre i dette land, som har sådan en uddannelse, at de kan lære deres børn at tale engelsk, tale tysk, opløfte til anden potens, stave osv., for det kræver en egentlig uddannelse at kunne give den undervisning.

Det Konservative Folkeparti og jeg er nogle af dem, der er så gammeldags, at vi har tiltro til, at forældre faktisk ligesom pædagoger kan være egnede til at passe børn og måske endda enkelte gange – jeg vil ikke udelukke det – kan være bedre end professionelle pædagoger. Det er virkelig en holdning, og derfor synes jeg, det var et utrolig interessant spørgsmål, hr. Stefan G. Ras-

mussen som konservativ ordfører stillede alle dem, der havde deltaget i debatten, men selvfølgelig ikke fik noget svar på: Hvad nu hvis børnene skulle vælge, hvilken pasningsordning de foretrak? Så kunne det da være, nogle foretrak en vuggestue, en dagpleje eller en børnehave, mens andre måske foretrak en privat dagpleje, men der var da nok også nogle enkelte, som måske sagde, at det ikke var så dårligt at blive passet af far eller mor.

Det, det hele drejer sig om, er, at vi synes, det er glimrende, at der er nogle daginstitutionstilbud og private pasningsmuligheder, men vi vil have en ligestilling, så den enkelte familie, der ved, hvad der er bedst for den og dens børn, kan vælge.

Lad mig slutte med at spørge hr. Villy Søvnald, om hr. Villy Søvnald er sikker på, at når lille Klara på 1 år bliver vækket om morgenen kl. 6 mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag, sat op på bagagebæreren på faderens cykel, kørt hen til daginstitutionen, afleveret i vuggestuen halvotte, hentet kl. 5 om aftenen, er det lige netop det, som Klara ønsker. Skulle der ikke være mulighed for at give hende et andet tilbud?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det spørgsmål kunne ikke være stillet bedre, end hr. Helge Adam Møller lige har gjort. Jeg vil spørge om noget helt andet. Hr. Villy Søvnald sammenlignede med kommunernes pligt til at gøre noget på psykiatriområdet og på ældreområdet. Så vidt jeg husker, taler vi på netop de to områder om nogle personer, der har behov for hjælp, fordi de ikke er i stand til at klare sig selv. Det er vel ikke således, at hr. Villy Søvnald på SF's vegne står her og argumenterer for, at børnefamilier ikke er i stand til at klare sig selv? Det kunne jeg godt tænke mig at høre. Med hensyn til børnepasningen er det eneste, vi er nødt til at give forældrene, for at de selv kan magte at administrere det, den økonomiske mulighed for selv at vælge, og hvis bare man ville det, er de fuldt ud i stand til at tage vare på sig selv. Det er ikke gældende, når vi taler om ældreområdet, og slet ikke, når vi taler om psykiatriområdet, så den sammenligning kunne jeg godt tænke mig at hr. Villy Søvnald uddybede.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Til hr. Tom Behnke: Jeg talte om statens villighed til at gribe ind, når den satte sig nogle mål,